

# נצלב וקם לתחייה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מתי 26-11:27; יוחנן 19:3; ישעיה 2:59; מתי 45,46:27, 54-49; עברים 6-1:8; מתי 28-20:1

פסוק לשינון: "נִגַּשׁ יֵשׁוּעַ לְדַבֵּר אִתְּם וְאָמַר: "נִתְּנָה לִי כָּל סִמְכוֹת בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ" (מתי 18:28).

מודעה במגזין בריטי שאלה אם מישהו יתרום את גופו למדע. במודעה פורסם שמדענים החוקרים את נושא חניטת המתים במצרים, מחפשים מתנדב עם מחלה ממארת המוכן לתרום את גופו לאחר מותו. על-פי המודעה האמינו המדענים שהם פיצחו את הצופן ופיענחו כיצד עשו זאת המצרים ושיהגופה תשתמר למאות ואולי אפילו אלפי שנים. ([www.independent.co.uk/news/science/nowyou-can-bemummified-.just-like-the-egyptians-1863896.html](http://www.independent.co.uk/news/science/nowyou-can-bemummified-.just-like-the-egyptians-1863896.html))

כמשיחיים איננו צריכים לדאוג לשמר את גופותינו. אלוהים הבטיח לנו משהו טוב יותר. מותו של ישוע, בהקריבו את עצמו עבור חטאינו ותחייתו שבאה לאחר מכן שהייתה "בְּפוֹרֵי כָּל יְשֵׁנֵי עֶפְרָ" (קורינתיים א' 15:20), סללה את הדרך לגופותינו לא להשתמר כמו הפרעונים הקדמונים, (שאינם יפים להתבונן בהם גם), אלא להתחלף ולהיות "בְּלֵי כְּלִיֹּן" (קורינתיים א' 15:52) ולחיות לנצח נצחים. השבוע נלמד בפרקים האחרונים של מתי את האמיתות שאין למצותם לגבי מות אדונינו, תחייתו והתקווה ששני אירועים אלה טומנים בחובם עבורנו.

## ”ישוע בר-אבא או... ישוע הנקרא משיח”

קיראו את מתי 26-11:27. מהם חלק מההשלכות העמוקות יותר של הבחירה שניתנה לעמך וההחלטה שקיבלו?

בר-אבא הרוצח היה זה שאמור להיצלב על הצלב האמצעי. הפושעים שמשני הצדדים כנראה שהיו משתפי הפעולה שלו. בר-אבא לא היה שמו הפרטי אלא שם משפחתו. 'בר' הוא בן, כמו ששמעון בר-יונה הוא בעצם שמעון בן-יונה או בר-תלמי שהכוונה היא לבן-תלמי. אם כך בר-אבא היה בעצם בן-אבא. העתקים רבים של הבשורות ציינו כי שמו הפרטי של בר-אבא היה ישוע. ישוע היה שם נפוץ בתקופה ההיא שמשמעו – 'אלוהים יושוע'. אם כך שמו הפרטי של בר אבא היה: 'אלוהים מושיע-בן האב'. איזו בדיחה, איזו אירוניה!

”האיש הזה טען שהוא המשיח. הוא תבע סמכות למיסודה של מערכת חדשה, של תיקון עולם- אירגון עולמי חדש. תחת השפעתו המהיזה והמשלֵה של השטן הוא טען שכל מה שיוכל להשיג בשוד או גניבה שייך לו. הוא עשה דברים מתמיהים בהשראת השטן וזכה לחסידים רבים בקרב עמו, והלהיב אותם להסתה כנגד הממשל הרומי. תחת מעטה של להט דתי הוא הפך לבן בליעל נוקשה ונואש עם נטייה חזקה למרד ואכזריות. כשנתן פילטוס לעם את האפשרות לבחור בין האיש הזה לבין המושיע החף מפשע, הוא חשב לעורר אותם לתחושת צדק ומשפט נכונים. הוא קיווה לזכות באהדתם לישוע בניגוד לכוהנים והמנהיגים” (אלן ג'י ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 733).

פילטוס טעה. אלמלא השכנוע של רוח הקודש, יבחרו בני תמותה בטעויות רוחניות כגון אלו שבחרו ההמונים כאן. בסופו של דבר כולנו צריכים לבחור בין המשיח לבין בר-אבא למיניהם, המשיח או העולם הזה השרוי בחטא, חיים או מוות. ”וְזֶה הַדִּין: הָאוֹר בָּא אֶל הָעוֹלָם וּבְנֵי הָאָדָם אֶהְבּוּ אֶת הַחֹשֶׁךְ יוֹתֵר מִן הָאוֹר, כִּי רָעִים הָיוּ מֵעַשְׂיָהֶם” (יוחנן 19:3).

מדוע זה שאנשים נוטים לבחור בחושך יותר מאשר באור? כיצד אתם רואים עובדה זו בנטיית הטבעות בכם? מה זה בא ללמד על מציאות הטבע שלנו כחטאים והחשיבות שבכניעה מוחלטת לאדון?

## חליפתינו שנצלב

"מִשְׁעָה שְׂתִים-עֶשְׂרֵה בְּצִהְרִים הַשְּׂתָר חֲשָׁךְ עַל כָּל הָאָרֶץ עַד הַשְּׁעָה שְׁלוֹשׁ, וּבִעֲרָךְ בְּשַׁעַה שְׁלוֹשׁ צָעַק יִשׁוּעַ בְּקוֹל גָּדוֹל: "אֱלֹהִי, אֱלֹהִי, לָמָּה שָׁבַקְתָּנִי?" כְּלוּמֵר, "אֱלֹהִי, אֱלֹהִי, לָמָּה עֲזַבְתָּנִי?" (מתי 27: 45,46). מהי משמעות הזעקה הזו? כיצד נוכל להבין אותה ואת ההשלכות לאור תוכנית הגאולה?

מתי מתעד את מה שאלה שעוסקים בתורת האמונה מכנים כזעקת נטישה? זעקת הנטישה הזו ממחישה את רעיון ההזנחה, עזיבה של מישהו שנשאר לבד ונוזק. במקרה הזה אנו רואים את שהרגיש ישוע- ניתוק מצד האב. החושך שכיסה את הארץ באותה שעה סימל את משפט אלוהים.

(ישעיה 16: 9-13; עמוס 20-18: 5; ירמיה 16: 13). ישוע חווה על בשרו את התוצאות הנוראות של החטא, של ניתוק מוחלט מהאב. למעננו הוא לקח על עצמו את הדין נגד החטא, העונש שהיה אמור לבוא עלינו. "כִּי גַם הַמְּשִׁיחַ, אֲחֵרֵי שֶׁהִקְרַב פְּעַם אַחַת לְשֵׁאת חַטָּאֵי רַבִּים, יוֹפִיעַ שְׁנִית שְׁלֵא לְעֵנִין הַחַטָּא לְמַחְכִּים לוֹ לִישׁוּעָה." (עברים 9: 28; קורנתיים 5: 21). על הצלב ציטט ישוע את תהילים 22: 1 משום שבצורה מסויימת הוא חווה את שבני אנוש חווים- ניתוק מאלוהים בעטיו של החטא. "כִּי אִם-עֲוֹנֹתֶיכֶם הֵיוּ מִבְּדָלִים בֵּינְכֶם לְבִין אֱלֹהֵיכֶם וְחַטָּאוֹתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָּנִים מִפָּנֶיךָ מִשְׁמוּעָה" (ישעיה 2: 59). לא היה זה משחק, ישוע נשא בזעם אלוהים כנגד החטא; העונש על חטאינו נפל עליו ובתוך כך מילא את נפשו בתדהמה ואימה כשנשא את עול האשמה, האשמה שלנו על עצמו. כמה נורא החטא שזה גרם לבן האלוהים לסבול את האשם והעונש של החטא כדי שישלח לנו. ואפילו במהלך כל הסיוט הנורא הזה יכול היה ישוע לקרוא "אבי, אבי". למרות כל שעבר עליו נשארה אמונתו שלמה. הוא נשאר נאמן עד הסוף למרות הסבל ולמרות שחש שהאב נטש אותו.

מהי בדיוק הרגשת הניתוק מהאב בשל חטא? מדוע בקשתינו את צדקת המשיח היא הדרך היחידה לחזרה ליחסים שלמים עם האב, בקשה המלווה בחרטה, וידוי והחלטה לעזוב את החטא?

---



---



---



---



---



---

## פרוכת המקדש נקרעה וסלעים נבקעו

מחברי הבשורות כתבו מנקודות מבט שונות זה מזה אולם כולם התרכזו בקורבן המשיח. מתי הוא היחיד שמציין את הקברים שנפתחו לאחר שפרוכת המקדש נקרעה. קיראו את מתי 27: 49-54. מה משמעות אירועים אלו? על איזו תקווה אירוע זה מצביע?

ישוע נפח את נשמתו לאחר שהלעיגו עליו ראשי הכוהנים והפושעים איתם נמנה, בבורותם לא הבינו את דבריו של ישוע ואף לעגו לו שיקרא לאלהיו להושיעו. לעגם היה הוכחה חותכת ועצובה עד כמה לא הבינו אותו בני עמו. מתי מתאר את קריעת פרוכת המקדש מלמטה למעלה. הסמליות ברורה לחלוטין: עידן חדש בהיסטוריית הישועה החל. הקרבת הקורבנות והזבחים וכל הקשור בעבודת בית המקדש כולם הצביעו על ישוע ולא היה בהם צורך יותר. הסוגים הארציים למיניהם הוחלפו במשהו הרבה יותר טוב, הכי טוב.

**קיראו את עברים 6-1:8. מה מלמדים אותנו פסוקים אלו? כיצד הם עוזרים לנו להבין מה אירע לעבודות בית המקדש, לשירות בו על-ידי הכוהנים וכל הטקסים והפולחנים וכל המערכת הזאת ומה החליף אותם?**

---



---



---

מתי מציין לא רק את קריעת פרוכת המקדש אלא גם את הסלעים שנבקעו והקברים שנפתחו ומתים מספר קמו לתחייה- אירועים שיכלו לקרות רק בזכות מה שישוע השיג במותו על הצלב - התחליף שלנו לקבלת שכר החטא. כאן במתי אנו רואים אירועים שהתרחשו שלא היו יכולים לקרות כל עוד המערכת הישנה הייתה בתוקפה. **”שָׁפָן דָּם פְּרִים וְשִׁעִירִים אֵינוּ יָכוֹל לְהִסִּיר חַטָּאִים”** (עברים 10: 4). כמובן שרק ישוע יכול לקחת את החטאים ועבורנו ההבטחה שישוע ייקח את חטאנו היא הקימה לתחייה. בלי הבטחה זו אנו מחוסרי כל (ראו קורינתיים 15: 13,14,19). בתחיית המתים שבשעת צליבתו של המשיח המצויינת במתי (איננו יודעים את מספרם מדויק) נוכל לראות את התקווה וההבטחה של התחייה בקץ העולם.

---



---

## המשיח שקם לתחייה

האמונה המשיחית מתרכזת לא רק בקורבן המשיח אלא גם בקבר הריק. האמת היא שרוב תושבי העולם כולל לא-משיחיים מאמינים שאיש בשם ישוע מנצרת מת על הצלב. זמן קצר לאחר קורבן המשיח נכתבו מסמכים היסטוריים שעסקו באישיותו של ישוע כגון זה שנכתב על-ידי טקיטוס, היסטוריון רומאי: "הקיסר נירו העניש את הקבוצה השנואה ביותר בשל תועבתם- שכוננו משיחיים על-ידי ההמונים, בייסורים ועינויים נוראים במיוחד. המשיח שממנו נגזר שם הקבוצה הזו, סבל את העונש הקשה ביותר בזמן כהונתו של טיבריוס בידי אחד ממיופי כוחנו פונטיוס פילאטוס" -טקיטוס, 117 - 57 לספירה ([www.causeofjesusdeath.com/jesus-in-secular-history](http://www.causeofjesusdeath.com/jesus-in-secular-history)).

ויכוחים מעטים היו אז וכמו כן בימינו על השאלה אם היתה אישיות בשם ישוע שהורשעה והוצאה למוות על-ידי צליבה. החלק הקשה יותר הוא של קומו לתחייה: הרעיון שישוע מנצרת שמת ביום שישי אחר הצהריים קם לתחייה באיזו שהיא דרך, בבוקר היום הראשון. עם זאת מתקשים אנשים רבים בעולם. אחרי הכל יהודי שנצלב על-ידי הרומאים בחבל יהודה דאז היה מקרה שכיח לגמרי. אולם יהודי שקם לתחייה לאחר מותו על צלב? זה עניין אחר לגמרי.

ובלי אמונה זו בישוע שקם לתחייה פשוט אין לנו אמונה משיחית. שאול כתב: "וְאִם הַמְּשִׁיחַ לֹא קָם, הַכִּרְזָתְנוּ הֶבֶל וְגַם אֲמוּנַתְכֶם הֶבֶל. אִם אֲנַחְנוּ תּוֹלִים תִּקְוָה בַּמְּשִׁיחַ אֲדָרְךָ וְרַק לְמַעַן חַיִּים אֱלֹהִים, אִזִּי אֲמַלְלִים אֹנִי מִכָּל אָדָם" (קורינתיים 15: 14, 19). מותו של ישוע חייב היה להסתכם בתחייתו משום שבתחייה זו יש לנו את ההבטחה של תחייתנו שלנו. באומדנו את סיפור התחייה עומדות בפנינו שתי אפשרויות: הראשונה היא לראות את התחייה כמעין תעמולה סנטימנטלית שנכתבה על-ידי כמה חסידים מתבודדים על-מנת לשמר את זכרוננו של ישוע באותה דרך שאנו רוצים לשמר זכרון של דמות ידועה שמתה בימינו. האפשרות השנייה היא לקבל זאת פשוטו כמשמעו, עדות ממקור ראשון של מקרה מיוחד במינו שמאוחר יותר התפרש כבעל השלכות לגבי כל בן אנוש שחי אי פעם.

קיראו את מתי 15-1: 28. מדוע אומר ישוע לנשים: "שְׁלוֹם לָכֵן" (פס' 9)? כמוכן שהן צריכות להיות 'שלמות' עם כך שקם ישוע לתחייה- אדונם חזר מהמתים! מהי הסיבה האמיתית לשלום שבקומו לתחייה של ישוע?

---



---



---



---

## ההסמכה הגדולה

עבור אנשים רבים הדברים הכי קשים לתפיסה שישוע עשה היה עלייתו השמיימה והפקדת השליחות לתושבי העולם בידי תלמידיו. כמה פעמים שאנו מאכזבים אותו ואותנו וכפי שהבשורה מראה חסידיו הראשונים לא היו יוצאים מן הכלל. בהסמכה שנתן לנו ישוע לשליחות בשמו מראה המשיח את אהבתו לנו והצורך שלנו בו.

**קיראו את מתי 18-16:28. השוו את מילותיו של ישוע "נְתָנָה לִי כָּל סְמֻכּוֹת בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ" (פס' 18) עם דניאל 7:13,14. כיצד משתווים הפסוקים?**

---



---



---

**קיראו את מתי 19:20-28 הפסוקים האחרונים שבבשורה הזו. מה בדיוק אומר ישוע וכיצד זה נוגע לנו?**

---



---



---

אלן ווייט מרמזת שכ-500 מאמינים התאספו על הר בגליל לאחר קומו לתחייה ולפני שעלה ישוע השמיימה. (ראו קורינתיים א' 6:15). הסמכות שנתן בידי התלמידים לא הייתה רק למענם אלא לכל המאמינים.

"זוהי טעות יסודית" האחות ווייט כתבה, "לחשוב שהעבודה הכרוכה בהושעת נפשות תלויה רק בפסטור שהתמנה לתפקיד זה. לכל מי שניתנה לו ההשראה השמיימית, הופקדו בידי האמונים שבהפצת הבשורה. כל מי שקיבל את חייו של המשיח מונה לעבוד למען ישועת הזולת. למען ביצוע עבודה זו הוקמה הקהילה וכל מי שקיבל על עצמו את הנדרים הקדושים מחוייב בכך להיות עמית לעבודה עם המשיח" (אלן גיי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 822).

**האם החשבתם עצמכם לעיתים תכופות כעמיתים לעבודה עם המשיח? באילו דרכים מיוחדות במינם תוכלו לקחת חלק פעיל יותר בהפצת הבשורה לכל העולם?**

---



---



---



---



---

**חומר נוסף למחשבה:** כמו כל מחברי הבשורות האחרים גם מתי כתב על תחיית ישוע. וכמו שאר המחברים גם הוא לא כתב הרבה בנוגע למשמעות של התחייה עצמה. למרות שארבעת מחברי הבשורות תיארו את הקימה לתחייה הם לא נתנו לנו הסבר תיאולוגי לכך אף על פי שנושא זה מאוד מרכזי לאמונה המשיחית. בכתביו של שאול אנו מקבלים את ההסבר המפורט ביותר של משמעות קורבן המשיח. **"אָבֶל פֶּעֶת הַמְּשִׁיחַ קָם מִן הַמֵּתִים, בְּפוּרֵי כָּל יְשָׁנֵי עֶפְרָיִם, וַיֵּאָחֵז שֶׁהַמּוֹת בָּא עַל-יְדֵי אָדָם, גַּם תַּחֲיִית הַמֵּתִים הִיא עַל-יְדֵי אָדָם; שֶׁכֵּן כָּמוֹ שֶׁבְּאָדָם הִכַּל מֵתִים, כֵּן גַּם בְּמְשִׁיחַ הִכַּל יַחֲיוּ"** (קורינתיים א' 22: 15). שאול גם כתב: **"נִקְבְּרְתֶם אִתּוֹ בְּטַבִּילָה, וְאִתּוֹ גַּם הַיּוֹקְמָתִים לַתַּחֲיָה עַל-יְדֵי אֱמוּנַתְכֶם בְּכַח אֱלֹהִים אֲשֶׁר הַקִּימוֹ מִן הַמֵּתִים"** (קולוסיים 2: 12). גם לפטרוס היה משהו לומר בנושא חשוב זה: **"וְזֶה מְסַמֵּל אֶת הַטַּבִּילָה הַמוֹשִׁיעָה פֶּעֶת גַּם אֲתֶכֶם אִין הִיא הַסֵּרֶת זְהֵמַת הַגּוּף, אֲלֵא הַתַּחֲיָיוֹת שֶׁל מִצְפּוֹן טְהוֹר כְּלָפִי אֱלֹהִים בְּתַחֲיִית יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ"** (פטרוס א' 3: 21). למרות שאיננו יודעים מדוע לא הרחיבו מחברי הבשורות בנושא קומו לתחייה של המשיח, טוענים מספר אנשי אסכולה כי דווקא משום כך מוכחת אמינות ואמיתות הבשורות. בכותבם שנים לאחר המקרה יכלו המחברים להוסיף ולהרחיב בנושא ומדוע לא עשו כך, שהרי הייתה להם הזדמנות לבנות את קו החשיבה של קוראיהם? אם היה זה סיפור הונאה מדוע שלא ינצלו את ההזדמנות לפרש את זה בצורה שהם רצו? במקום זאת הם מספרים בפשטות את השתלשלות העניינים ולא מנסים להוסיף נופך או לעטר אותם עם הסברים תיאולוגיים.

### שאלות לדיון:

- ברגע מותו של ישוע נקרעה פרוכת המקדש מלמטה ועד מעלה וברית חדשה נחנכה כאשר העומד בראשה הוא הכהן הגדול ישוע המשיח. **"לָכֵן, אַחֵי, מִכִּיֵּן שֶׁיֵּשׁ לָנוּ בְּטָחוֹן לְהִפְנִס אֶל הַקֹּדֶשׁ בְּדָם יֵשׁוּעַ, בְּדֶרֶךְ חֲדָשָׁה וַחֲמֵה אֲשֶׁר הוּא חֲנֹךְ לָנוּ דֶרֶךְ הַפְּרֻכָּת, שֶׁהִיא בְּשָׂרוֹ, וּבְהֵיּוֹת לָנוּ כִּהֵן גְּדוֹל עַל בֵּית אֱלֹהִים"** (עברים 10: 19-21). כיצד זה גורם לכם להרגיש כשאתם חושבים על-כך שישוע עצמו מכהן כפֹּהֵן הגדול שלנו?
- הבשורה על-פי מתי מכסה כל-כך הרבה נושאים ועניינים. אילו דברים הרשימו אתכם במיוחד בדרך שבה הוצג כאן ישוע? כיצד יכול לימוד בשורה זו לעזור לכם להבין טוב יותר את הכוונה שבלהיות משיחי וללכת בעקבות ישוע ובדרכי תורתו?